

Arrest

nr. 201 212 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 4 juni 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 28 april 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 15 oktober 2010 (RvV 15 oktober 2010, nr. 49 640).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid leverde op 9 december 2010 een bevel af om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Verzoekster diende op 17 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 4 augustus 2011 de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk werd bevonden. Na een intrekking van een eerdere beslissing trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) op 11 december 2013 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Het annulatieberoep bij de Raad is verworpen bij arrest nr. 183 907 van 16 maart 2017.

Op 20 november 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 30 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 mei 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2014 werd ingediend door :

A., R. (R.R. ...)

Geboren op (...)1967

Wettelijk vertegenwoordiger van:

M., Z. (R.R. ...)

Geboren te Tumen op (...)1998

M., M. (R.R. ...)

Geboren op (...)2000

M., M. (R.R. ...)

Geboren op (...)2004

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19.10.2010 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 5 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de medische attesten van Dr. F. d.d. 25.03.2014, 20.12.2013, 13.05.2013 en 17.01.2013 en de verklaringen van Dr. M-C S. d.d. 21.03.2014, 13.12.2013 en 30.08.2013 en het schrijven van Dr. L. d.d. 17.09.2013) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen

twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

We merken op dat betrokkene reeds een dergelijke aanvraag indiende, die afgesloten werd op datum van 11.12.2013 met een ongegronde beslissing en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. De aangehaalde medische problematiek werd aldus reeds ten gronde behandeld door de dienst 9ter evenals de nodige beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst. Bovendien voegt betrokkene slechts één nieuw attest toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvraag 9ter naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Het gaat om het schrijven van Dr. S. d.d. 21.03.2014.

Echter, dit attest staat niet toe de actualiteit van de medische problematiek vast te stellen omdat het niet recent is, het dateert van meer dan een jaar geleden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van dienst 9ter.

Betrokkene roept verder de lange behandelingsduur van haar aanvraag 9ter in als buitengewone omstandigheid en haalt aan dat artikel 6 EVRM geschonden zou zijn. Betrokkene haalt verder aan dat de beroepsprocedure tegen deze beslissing nog steeds hangende is. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf noch vormt het een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijkt. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De beroepsprocedure die effectief nog hangende is, heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en dat een terugkeer een onderbreking zou inhouden van het schooljaar, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor systematische onderdrukking omwille van haar etnische afkomst en omdat ze een alleenstaande moeder is, indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor systematische onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Echter, wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft ook volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouder gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster steeds op de hoogte was van het feit dat haar verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door haar ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

Het invoeren van het gelijkheidsbeginsel en van de antidiscriminatiewet vormt geen uitzonderlijke omstandigheid.

Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen m.b.t verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds vijf jaar in België verblijft, dat zij grote vooruitgang geboekt zou hebben wat betreft het Frans en het Nederlands, dat ze lessen gevolgd zou hebben om het Frans onder de knie te krijgen, dat met gemak de Franse taal zou hanteren, dat ze een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een attest van maatschappelijke oriëntatie, schoolrapporten van haar kinderen en inschrijvingsformulieren voor Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 30 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 mei 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3.1 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu is dit niet gebeurd.

Inderdaad, de aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 meldt als buitengewone omstandigheden (pagina 8 van de aanvraag – zie stuk in bijlage 3:

"In casu, vallen de uitzonderlijke omstandigheden samen met de redenen die worden ingeroepen om aanspraak te maken op de machtiging van verblijf.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat een onttrekking aan het Belgisch grondgebied en een terugkeer naar Rusland voor een ongekennde duur, zelfs indien dit maar voor een relatief korte periode zou zijn, tot gevolg kan hebben dat de familie A.-M. haar duurzame sociale banden in België verliest. Verzoekers hebben intussen veel sociale contacten gelegd in hun leefgemeenschap.

[...]

Ten slotte kan U uit de sociale enquête niets anders afleiden dan dat verzoekster en haar kinderen zich uitstekend hebben aangepast aan de Belgische samenleving en goed geïntegreerd zijn."

(eigen onderlijning)

Er werd uitdrukkelijk verwezen in de aanvraag dat de buitengewone omstandigheden samenvallen met de redenen aangegeven ten gronde van de aanvraag. Indien men derhalve de aangehaalde redenen ten gronde analyseert, kan men het volgende lezen (pagina 3):

"II. Ingeroepen motieven ter staving van de aanvraag

Verzoekers baseren hun regularisatieaanvraag op volgende redenen:

a) op het feit dat zij reeds langer dan 5 jaar in België verblijven (sinds 04.06.2009) en op de onredelijk lange behandeling van hun aanvraag tot medische regularisatie,

b) op hun medische problematiek

en

c) op basis van hun uitstekende integratie in de Belgische maatschappij (kennis van de Franse taal, deelnemen aan het sociale en culturele leven, schoolgaande kinderen)"

In de aanvraag worden op pagina 8-9 verder uiteengezet hetgeen wordt bedoeld met de uitstekende integratie en duurzame lokale verankering in België:

5

"c) Duurzame lokale verankering in België: uitstekende integratie in de Belgische maatschappij

Verzoeksters voortreffelijke integratie, alsook die van haar kinderen, komt tot uiting op verschillende vlakken:

1. Kennis van de Franse en Nederlandse taal

Sinds hun aankomst in België in 2009, hebben verzoekers grote vooruitgang geboekt wat betreft het Frans en het Nederlands. Verzoekster heeft eveneens lessen gevolgd (en volgt er nog steeds!) om het Frans onder de knie te krijgen. (stukken 5, 6, 7)

Verzoeksters kinderen gaan allen in het Frans naar school en hanteren met groot gemak deze taal, zoals ook blijkt uit de stukken.

In bijlage vindt U tevens bewijzen omtrent de cursussen Nederlands die verzoekster gevolgd heeft. (zie stukken 3 en 4)

Verzoekster heeft tevens een maatschappelijke oriëntatiecursus gevolgd in december 2012-januari 2013, om haar integratie nog meer te verzekeren. (stuk 2)

Verzoekers hanteren met gemak de Franse taal, wat hen heeft toegestaan sociale relaties op te bouwen.

2. Schoolgaande kinderen

Verzoeksters kinderen M, Z .en M, zijn minderjarig, schoolgaand en volgen zonder enig probleem de lessen in het Frans, zoals blijkt uit de attesten van regelmatige lesbijwoning. (stukken 8 t.e.m. 22)

Artikel 3, lid 1 van het Verdrag inzake Rechten van het Kind stelt het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Een terugkeer naar hun land van herkomst zou aldus een schending uitmaken van voorgaand artikel van het Kinderrechtenverdrag.

3. Diverse sociale contacten

Verzoekster en haar kinderen zijn erin geslaagd vriendschappen op te bouwen in België.

In bijlage vindt U getuigenissen van personen, die allen hun voortreffelijke integratie bevestigen. Zij zijn het er over eens dat Mevr. A. en haar kinderen de Franse taal reeds goed onder de knie heeft, goed geïntegreerd zijn en geen moeilijkheden veroorzaakt binnen de gemeenschap. (stukken 23 t.e.m. 26)

Ik wens Uw aandacht te vestigen op een verklaring van Mevr. S. S. (stuk 23):

"La maman participe à toutes les formations ou séances d'information sur la vie ici en Belgique et sur tout ce qui peut permettre une meilleure compréhension des choses. Madame A, renseigne aussi beaucoup ses compatriotes et n'hésite pas à nous rendre service pour une traduction ou pour accompagner une autre famille dans différents services sociaux.

Les enfants sont scolarisés et très participent aux activités extra scolaires proposés.

Je confirme donc que la famille est autonome et qu'elle a un vrai esprit de s'intégrer dans notre société."

Tevens wijst verzoekster op volgende verklaring van Mevr. E. G. (stuk 26):

"(...) la famille a montré un comportement très positive, la mère est très actif malgré l'évènement tragique qui s'est passé, elle est restée honnête et honorable. Très bien habitués à vivre en Belgique, connaissent bien langue (...)."

Verzoekers' uitstekende integratie is aldus bewezen."

Het staat dus buiten kijf dat de integratie van verzoekster en haar kinderen duidelijk als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen. Zij haalde aan dat deze integratie blijkt uit de talenkennis, het feit dat zij schoolgaande kinderen heeft en dat zij sociale contacten heeft.

Verzoekster merkt op dat in de bestreden beslissing nergens op geen enkele wijze wordt ingegaan op de integratie van verzoekster en haar kinderen en hun duurzame verankering in België, behoudens hetgeen het aspect scholing betreft (waarover later meer).

De duidelijk ingeroepen integratie, het hebben van sociale contacten en de kennis van de talen Nederlands en Frans heeft geen enkel antwoord bekomen in de bestreden beslissing.

Er is hier dan ook sprake van een manifeste schending van de formele motiveringsplicht.

2.

De bestreden beslissing is incorrect en ondeugdelijk.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393).

Verzoekster haalde verzoeksters medische problematiek en het feit dat er nog steeds een procedure hangende is bij Uw Raad, betreffende de ongegrondheidsverklaring van de aanvraag 9ter, aan als buitengewone omstandigheid in het kader van hun regularisatieaanvraag.

Ter herinnering, verzoekster vroeg op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag in d.d. 17.12.2010, aanvraag die werd ontvankelijk verklaard op 04.08.2011 maar ten gronde afgewezen op 11.12.2013.

De aanvraag 9bis werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden gewezen op het feit dat Z. lijdt aan lupus en aan een ernstige nierinsufficiëntie.

Bijgevolg dient zij een zeer specifieke medische behandeling te verkrijgen, wat niet mogelijk is in haar land van herkomst.

Z. wordt voor haar aandoeningen op constante, regelmatige wijze opgevolgd.

In haar land van herkomst zijn de nodige medische zorgen niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk voor Z.

Er dient op te worden gewezen dat Z. toegang moet hebben tot een multidisciplinaire zorgstructuur, m.n. nefrologie, pediatrie, rhumatologie, etc. Tevens moet zij toegang hebben tot een immunosuppressiebehandeling.

Hierbij dient daarenboven rekening te worden gehouden met haar etnische afkomst.

Dit wordt bevestigd door verscheidene rapporten, waaruit een aantal citaten hieronder worden weergegeven:

*"Since the end of the war, relative calm has returned to the country, but poverty continues to prevent many people from accessing health care."*¹

1 <http://www.doctorswithoutborders.org/news/article.cfm?id=4991&cat=video>

*"Access to quality healthcare remains a serious problem in Russia."*²

Tevens dient te worden gewezen op het feit dat de moeder van Z. M., Mevr. R. A. (verzoekster) een alleenstaande moeder is, wat hun situatie nog specifiek maakt. Tsjetsjeense vrouwen worden ook systematisch onderdrukt in hun land van herkomst:

*"In Chechnya, law enforcement and security agencies under Ramzan Kadyrov's de facto control continued collective punishment against relatives and suspected supporters of alleged insurgents. Victims increasingly refuse to speak about violations due to fear of official retribution, meaning that abuses remain largely under-reported Kadyrov's "virtue" campaign for women in Chechnya continued in 2012, with pressure on women to wear headscarves in all public places. Women must wear headscarves in most public buildings. According to local women's activists, "honor" killings have become more frequent in Chechnya."*³

Zijzelf lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, waarvoor zij eveneens behandeling behoeft.

Daarenboven wenst verzoekster te benadrukken dat zij een alleenstaande moeder van 3 minderjarige kinderen is, waarvan 1 kind bovendien zwaar ziek is.

Heden ten dage is er, zoals reeds aangehaald, nog steeds een procedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag, die sinds 17.12.2010 open is.

Verzoekster bevindt zich aldus, minstens, omwille van de medische problemen van zichzelf en haar dochter Z, in de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst.

Z. behoeft medische zorgen, welke zij niet kan verkrijgen ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Uit voormelde redenen blijkt dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de "medische onverwijderbaarheid" van Z, alsook van Mevr. A. en het feit dat aldaar de nodige medische zorgen niet ter beschikking zijn, minstens ontoegankelijk.

Bijgevolg dient deze regularisatieaanvraag gegrond, minstens ontvankelijk te worden verklaard."

Verwerende partij heeft echter nagelaten dit element als dusdanig te beoordelen en verwijst enkel naar het feit dat de Vreemdelingenwet een duidelijk onderscheid maakt tussen 2 verschillende procedures, m.n. aan de ene kant art. 9bis, op basis waarvan men ene verblijfsmachtiging kan vragen omwille van buitengewone omstandigheden en aan de andere kant art. 9ter, een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

Verzoekster stipte desbetreffende medische problemen, alsook de procedure hieromtrent evenwel aan om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk was om terug te keren naar hun land van herkomst, om aldaar desbetreffende aanvraag tot regularisatie te doen. Tevens maakte zij melding van het feit dat zij een alleenstaande moeder is van Tsjetsjeense origine, die zelf een ziektebeeld heeft, en dat dit eveneens een weerslag heeft op de medische zorgen waarop zij aanspraak zouden kunnen maken.

Derhalve concludeert verwerende partij onterecht dat de hier ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis en derhalve in dit verzoek geen veder gevolg kan gegeven worden aan deze medische argumenten.

Verwerende partij heeft nagelaten om rekening te houden met de persoonlijke en etnische achtergrond bij het nemen van de bestreden beslissing, hoewel deze was aangehaald in de aanvraag, met ondersteuning van rapporten aangaande de situatie.

Verzoekster verwijst hierbij naar een arrest van Uw Raad nr. 42.699 d.d. 29.04.2010:

"S'agissant des deux premières branches du moyen unique et, plus précisément, de l'argument du requérant relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant, même s'ils étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne relève pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée".

In tegenstelling tot wat de DVZ heeft gedaan in de bestreden beslissing, is verweerster gehouden om hieromtrent te motiveren.

Medische elementen kunnen effectief worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zoals in casu. Een eenvoudige verwijzing naar de procedure conform art. 9ter is onvoldoende en onaanvaardbaar en naar het feit dat het attest van Dr. S. dd. 21.03.2014 niet toelaat om de actualiteit van de medische problematiek vast te stellen.

Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verwerende partij zet niet uiteen waarom de medische problematiek van verzoekster enerzijds en van haar minderjarige dochter anderzijds geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu is dit niet gebeurd.

Verwerende partij stelt enkel dat aan de medische argumenten in desbetreffende procedure geen verder gevolg kan worden gegeven, zonder te verduidelijken waarom de medische problematiek van verzoekster en het feit dat daaromtrent nog steeds een beroep hangende is niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien.

Enkel stellen dat hiervoor een procedure tot medische regularisatie voorhanden is, dat er reeds gebruik van werd gemaakt en dat desbetreffende beroepsprocedure geen schorsende werking heeft, is manifest onvoldoende.

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voorgaande, nl. dat verwerende partij de medische problematiek klaarblijkelijk niet in overweging heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing, aangezien zij meende dat zij geen verder gevolg diende te geven aan de medische argumenten, is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig.

Immers werd deze genomen zonder kennis van zaken, vermits niet alle feitelijke gegevens in acht werden genomen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en dient deze te worden vernietigd.

5.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

Wat betreft het feit dat verzoekster schoolgaande, minderjarige kinderen heeft, stelt verwerende partij dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid, dat verzoekster steeds geweten heeft dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was.

In dit verband stelde de aanvraag tot artikel 9bis het volgende:

"2. Schoolgaande kinderen

Verzoeksters kinderen M, Z. en M, zijn minderjarig, schoolgaand en volgen zonder enig probleem de lessen in het Frans, zoals blijkt uit de attesten van regelmatige lesbijwoning. (stukken 8 t.e.m. 22)

Artikel 3, lid 1 van het Verdrag inzake Rechten van het Kind stelt het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Een terugkeer naar hun land van herkomst zou aldus een schending uitmaken van voorgaand artikel van het Kinderrechtenverdrag."

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster en haar kinderen, behoudens een onderbreking van 2 maanden tussen het einde van haar eerste asielaanvraag en de indiening van haar aanvraag tot medische regularisatie (die ontvankelijk werd verklaard), van 04.06.2009 tot 06.12.2013 in legaal verblijf is geweest.

Ondertussen heeft verzoekende partij er, ongeacht de moeilijke situatie waarin zij zich bevindt, alles aan gedaan om haar kinderen naar school te laten gaan, zoals zij recht op onderwijs hebben, overeenkomstig art. 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Dat verzoekster dan ook een schending aanhaalt van artikel 3 lid 1 Kinderrechtenverdrag omdat nergens in de beslissing melding wordt gemaakt van een afweging van de belangen van het kind aangaande de scholing die zij hier volgen en de onderbreking van het schooljaar die de bestreden beslissing noodzakelijkerwijs met zich mee zal brengen.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de betreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die

rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit haar betoog blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster wijst erop dat in haar aanvraag de buitengewone omstandigheden samenvallen met de redenen ten gronde, namelijk haar uitstekende integratie en duurzame lokale verankering in België. De integratie blijkt uit de sociale contacten, kennis van de talen Nederlands en Frans en schoolgaande kinderen. Verzoekster betoogt dat er hierover niets is gemotiveerd.

De Raad wijst er vooreerst op dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de aangehaalde elementen ten gronde wordt verwezen en dat meer bepaald het volgende wordt gemotiveerd: *“De elementen m.b.t. verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds vijf jaar in België verblijft, dat zij grote vooruitgang geboekt zou hebben wat betreft het Frans en het Nederlands, dat ze lessen gevolgd zou hebben om het Frans onder de knie te krijgen, dat met gemak de Franse taal zou hanteren, dat ze een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een attest van maatschappelijke oriëntatie, schoolrapporten van haar kinderen en inschrijvingsformulieren voor Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Er blijkt dan ook dat al deze elementen wel degelijk beoordeeld worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft in het licht van de buitengewone omstandigheden, zoals vooropgesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, inderdaad wordt geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoekster wijst op haar medische problematiek en op het feit dat haar medische aanvraag ongegrond werd verklaard op 11 december 2013 maar dat tegen de beslissing een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad die nog hangende was. Verzoekster meent dat de loutere verwijzing naar de procedure conform 9ter van de vreemdelingenwet niet voldoende is als motief aangezien ze haar medische problemen en die van haar kind en het feit dat ze alleenstaande moeder is van Tsjetsjeense origine, tevens aanhaalt als buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name:*

de medische attesten van Dr. F. d.d. 25.03.2014, 20.12.2013, 13.05.2013 en 17.01.2013 en de verklaringen van Dr. M-C S. d.d. 21.03.2014, 13.12.2013 en 30.08.2013 en het schrijven van Dr. L. d.d. 17.09.2013) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

We merken op dat betrokkene reeds een dergelijke aanvraag indiende, die afgesloten werd op datum van 11.12.2013 met een ongegronde beslissing en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. De aangehaalde medische problematiek werd aldus reeds ten gronde behandeld door de dienst 9ter evenals de nodige beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst. Bovendien voegt betrokkene slechts één nieuw attest toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvraag 9ter naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Het gaat om het schrijven van Dr. S. d.d. 21.03.2014.

Echter, dit attest staat niet toe de actualiteit van de medische problematiek vast te stellen omdat het niet recent is, het dateert van meer dan een jaar geleden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van dienst 9ter.

Betrokkene roept verder de lange behandelingsduur van haar aanvraag 9ter in als buitengewone omstandigheid en haalt aan dat artikel 6 EVRM geschonden zou zijn. Betrokkene haalt verder aan dat de beroepsprocedure tegen deze beslissing nog steeds hangende is. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf noch vormt het een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijkt. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De beroepsprocedure die effectief nog hangende is, heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg."

Verzoekster betwist niet dat dezelfde medische elementen reeds werden aangewend in het kader van haar medische aanvraag. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht gesteld dat de wetgever heeft voorzien in twee afzonderlijke verblijfsprocedures – met name de procedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de procedure conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet – en dat medische elementen buiten de context van de eerstgenoemde procedure vallen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat in voormelde procedure om medische redenen voorzien is in de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – die als arts gekwalificeerd is om een standpunt in te nemen aangaande medische elementen – en dergelijke tussenkomst niet is voorzien voor de thans voorliggende procedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dwingt verzoekster verweerder ertoe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Slechts uit een ontvankelijk en nog niet ongegrond verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen kan een argument geput worden om aan te tonen dat de medische situatie een buitengewone omstandigheid vormt die verhindert dat een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend wordt in het land van oorsprong, *quod non in casu*. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk de medische problematiek niet te beschouwen als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster combineert de medische problematiek met het feit dat ze alleenstaande moeder is en van Tsjetsjeense origine, evenwel motiveert de gemachtigde ook met betrekking tot deze aangehaalde elementen: "Betrokkene beweert dat zij vreest voor systematische onderdrukking omwille van haar etnische afkomst en omdat ze een alleenstaande moeder is, indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor systematische onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te

worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties." Verzoekster weerlegt het motief dat zij geen bewijzen voorlegt die haar vrees voor systematische onderdrukking omwille van haar etnische afkomst en omdat ze een alleenstaande moeder is, kan bevestigen, niet door opnieuw te wijzen op haar medische problematiek en het feit dat ze alleenstaande moeder is van Tsjetsjeense origine. Bovendien is thans het annulatieberoep bij de Raad tegen de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard verworpen bij arrest nr. 183 907 van 16 maart 2017. In het voormeld arrest wordt onder 4.18 het volgende gesteld: *"Tenslotte wijst verzoekster erop dat zij van Tsjetsjeense afkomst is waardoor zij zou zijn blootgesteld aan discriminatie wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hetgeen nog zou worden versterkt door het gegeven dat verzoekster een alleenstaande vrouw is. Verzoekster neemt een aantal uittreksels op uit rapporten in haar middel.*

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekster noch in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2010 (zie punt 4.7.), noch in haar latere aanvullingen gewag had gemaakt van een eventuele discriminatieproblematiek in de Russische Federatie omwille van de genderdichotomie of etnische origine. Bijgevolg kan verzoekster niet verwachten dat hiermee in de motivering van de bestreden beslissing rekening zou worden gehouden. De informatie die verzoekster in haar middel citeert is niet van aard om de overwegingen uit het advies van de arts-adviseur te weerleggen betreffende de beschikbaarheid van nefrologen en nefrologische behandelingen in de Russische Federatie en de toegankelijkheid van de behandeling door de verplichte ziekteverzekering in de Russische Federatie en de gratis medicijnen die door de staat worden voorzien voor bepaalde aandoeningen waartoe ook de aandoening van verzoeksters dochter behoort. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd zou zijn met het redelijkheidsbeginsel, zoals verzoekster beweert." Verzoekster maakt ook thans niet aannemelijk dat zij omwille van haar etnische origine en als alleenstaande moeder geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische behandelingen in haar land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Verzoekster betoogt ten slotte dat artikel 3, eerste lid van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden omdat nergens in de beslissing een afweging wordt gemaakt van de belangen van het kind en de onderbreking van een schooljaar die de bestreden beslissing met zich meebrengt. Verzoekster was tussen het einde van haar eerste asielaanvraag en de ongegrond verklaarde medische aanvraag van 4 juni 2009 tot 6 december 2013 in legaal verblijf, op grond van de ontvankelijk verklaarde medische aanvraag. Zij meent dat het onredelijk is dat het schoolgaan van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen: *"Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en dat een terugkeer een onderbreking zou inhouden van het schooljaar, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."* Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een afweging blijkt omtrent het hoger belang van het kind. Verzoekster beperkt zich echter tot het betwisten van dit motief, en op algemene wijze te stellen dat het niet in het belang is van het kind om een schooljaar te onderbreken. Verzoekster weerlegt evenwel niet het motief dat haar kind ook naar school kan gaan in het land van herkomst. Bovendien wist verzoekster dat haar verblijf slechts tijdelijk werd toegekend, voor de duur van de asielprocedure en later voor de duur van de medische aanvraag. Het schoollopen van de kinderen in België was slechts een tijdelijke oplossing voor de kinderen om de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het is ook vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde de aanwezigheid van schoolgaande kinderen niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Buiten het gebrek aan een directe werking van de artikelen van het Kinderrechtenverdrag wordt de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag ook niet aangetoond. Gelet op het voorgaande kan evenmin aangenomen worden dat de vereiste de aanvraag in te dienen volgens de

geijkte procedure op het ogenblik van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou moeten worden geacht.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN